

## KONEC DOBER, LAHKO BI BILO BOLJŠE

Letošnja sezona svetovnega pokala v alpskem smučanju se je končala s finalom v švicarskem Lenzerheidu, na katerem je nastopilo pet Slovencev (trije smučarji in dve smučarki). Poleg ocene celotne sezone z vidika doseženih rezultatov, je prvi vtis, ki je, da je bila letošnja zima zelo čudna z veliko improvizacije pri organizaciji tekem svetovnega pokala. Začelo se je z odpadlo tekmo v Soeldnu, nadaljevalo s tekmami v Ameriki in kasneje z veliko težavami v Evropi, kjer skoraj nikjer ni bilo snega. Najbolj so to občutili tekmovalci, ki so nihali v formi in na teh prvih tekmah so bili na najvišjih stopničkih različni zmagovalci. Slovenski izkupiček ni bil ravno spodbuden. Bolje se je kasneje nadaljevalo v drugem delu sezone po novem letu, ko se je opazil dvig rezultatov. Nekaj prebliskov je vendar nakazalo, da Slovenci, še nismo »pozabili« smučati. Prvo ime letošnje zime je zagotovo smučak Andrej Jerman. V kraljevski disciplini je dosegel prvo slovensko smukaško zmago ( zadnja moška zmaga pred tem sega v sezono 2000/2001, ko je Mitja Kunc dosegel svojo edino slalomsko zmago v Južni Koreji) in eno drugo mesto ter še nekaj visokih uvrstitev na tekmah. V drugem delu je končno nekaj odličnih uvrstitev dosegla tudi Črnjanka Tina Maze, ki je z dvema petima mestoma v superveleslalomu in s sedmim mestom v veleslalomu vendarle »potipala« v bližino stopničk, ki jih je očitno »rezervirala« za naslednjo sezono.

Petra Robnik je z osmim mestom v Trbižu na superkombinaciji dosegla rezultat kariere in dokazala, da je naša najboljša tekmovalka v tej atraktivni disciplini. Nastop na finalu v Lenzerheidu sta si z naslovom svetovnih prvakov v mladinski konkurenci prislužila dva slalomista Matic Skube in Ilka Štuhec. Konec sezone je vsekakor dober, a lahko bi bilo boljše.

### AARE S PRESENEČENJI

Vmes se je še zgodil Aare, kjer smo Slovenci ponovno ostali brez tako težko pričakovane medalje. Tako je za nami že tretje svetovno prvenstvo, ko Slovenija ni bila med državami dobitniki medalj. Na prvo slovensko medaljo je treba pogledati kar četrto stoletja nazaj. Leta 1982 je na svetovnem prvenstvu v Schladmingu prvo slovensko smučarsko medaljo osvojil Boris Strel, bronasto v veleslalomu. Na istem svetovnem prvenstvu je srebrno medaljo osvojil v slalomu Bojan Križaj. Slovenija ima na dosedanjih svetovnih prvenstvih 11 medalj ( eno zlato, tri srebrne in sedem bronastih), kar Slovenijo uvršča na 14.mesto med vsemi državami. Edino zlato medaljo na svetovnem prvenstvu beleži Mateja Svet, ki je to medaljo osvojila na SP v Väilu leta 1989 v slalomu. Tri srebrne medalje so tudi »slalomске« in so jih osvojili že prej omenjeni Bojan Križaj v Schladmingu leta 1982, nato Mateja Svet v Crans Montani 1987 in Nataša Bokal v Saalbachu leta 1991. Najuspešnejša na svetovnih prvenstvih je Mateja Svet, ki ima v svoji zbirki s svetovnih prvenstev kar pet medalj (eno zlato, eno srebrno in tri bronaste), kar je skoraj polovica vseh slovenskih medalj. Edino »koroško« medaljo je dosegel Mitja Kunc, ki je na svetovnem prvenstvu v St. Antonu leta 2001 osvojil bronasto medaljo v slalomu, ki je tudi zadnja osvojena medalja s svetovnih prvenstev.

Tudi na naslednjih dveh svetovnih prvenstvih (St. Moritz 2003 in Bormio 2005) imajo Korošci najboljši »izplen« po rezultatih od vseh slovenskih smučarjev. V St. Moritzu je 4.mesto v veleslalomu dosegel Aleš Gorza in 5.mesto Tina Maze prav tako v veleslalomu. V Bormiu je bila najboljša uvrstitev zabeležena 6.mesto v superveleslalomu Mazetove.

Letošnje svetovno prvenstvo v Aareju je postreglo z kar nekaj presenečenji. Med največja zagotovo sodi tekma v moškem superveleslalomu, na kateri je zmagal italijanski smučar Patrick Staudacher. Na tekmi z zelo malimi zaostanki je Italijan najbolje izkoristil pogoje in razmere na progi ter na koncu presenetljivo odnesel zmago. Še posebej je na prvenstvu presenetila švicarska reprezentanca, ki je proti pričakovanjem osvojila kar šest medalj. Predvsem se je izkazal Daniel Albrecht z dvema osvojenima odličjema. Med večja presenečenja štejem tudi srebrno medaljo kanadskega smučarja Jana Hudeca. Nasploh je bilo v moški konkurenci več presenečenj kot pri ženskah. Brez pričakovane zlate medalje sta ostala najboljša slalomista v svetovnem pokalu avstrijska smučarja Benjamin Raich in Marlies Schild. Svetovna prvenstva so doslej vedno pričarala nekaj nepričakovanih dosežkov, predvsem smučarjev, ki sezono v svetovnem pokalu niso najbolje začeli. Tudi tokrat je bilo tako. Najboljšo uvrstitev v Aareju je dosegel Mitja Valenčič z devetim mestom v veleslalomu in je med tistimi smučarji, ki so dosegli prav na svetovnem prvenstvu svojo najboljšo uvrstitev v letošnji sezoni. Pri dekletih je najboljši dosežek 11.mesto Petre Robnik v superkombinaciji. Nastopa obeh Črnjanov v superveleslalomu sta veliko obetala. Oba sta na posamični tekmi bila v igri za visoko mesto in na koncu končala na 14.(Tina) in 19. mestu(Aleš). Še enkrat sta odlično v tej disciplini nastopila na ekipni tekmi, ko je po njunem nastopu Slovenija držala visoko 3.mesto.

Vodstvo reprezentance je pred začetkom prvenstva v Aareju napovedovalo eno medaljo in vsaj eno uvrstitev do šestega mesta. To na koncu ni bilo doseženo in zaradi tega je odstopil direktor reprezentance Klemen Bergant. Po sezoni bo zopet čas za analize in prav zanimivo bo videti kakšne zaključke bodo iz tega potegnili odgovorni v naši alpski reprezentanci. Dejstvo je, da vsako leto sezono rešuje en tekmovalec ali tekmovalka na podlagi katerega se nato ocenjuje uspešnost sezone. Morebitna medalja v Aareju bi verjetno zopet zakrila trenutno realno sliko slovenskega smučanja. Nekateri trenerji so glasni v tezi, da nimamo pravih tekmovalcev in tekmovalk za vrhunske dosežke. Ob tem pa pozabljajo, da so prav trenerji tisti, ki so najbolj odgovorni, kaj njihovi tekmovalci znajo oziroma kako jih naučiti, česar ne znajo. Težava je verjetno v tem, ker niti sami tega ne znajo ali ne vedo. Tekmovalcev ali tekmovalk pač ne moremo kar tako zamenjati, trenerje pa lahko.

Kakršnikoli že bodo zaključki analiz in ugotovitev po končani sezoni, bo stroka v naši reprezentanci morala prevzeti večji del odgovornosti za dosežene rezultate, ki pa navsezadnje niti niso tako slabi. A lahko bi bili veliko boljši!



*Tina M.*

## Utrinki iz ledenega Aareja

### 1. 2. 2007 -

Odhod v Aare. Iz Celovca. Meni najbližja destinacija za vzlet... bila sem super vesela, da ni bilo potrebno zopet na Brnik do katerega je vožnje precej več. Glej jo... zopet »hvata krivine«, bi kdo verjetno pomislil. Ampak ne, bila sem le vesela, da so delali možgančki pri rezervacijah in da ni samoumeven odhod z Brnika, samo zato ker smo Slovenci. Občutek, ko se namestiš v letalski stol, ter se sprehajaš po terminalih, te opominja, da odhajaš nekam daleč. »Dolgo bom od doma«, sem imela v mislih. »Počela bom stvari, ki jih bom želela, poslušati moram svoje telo, ne smem se dolgočasiti in se naveličati, uživala bom!«, sem si govorila. Predvsem pa se ne smem obremenjevati z rezultati. Včasih sem prepričanja, da so lahko le rezultati tisti, ki me osrečijo. Pozabljam na druge stvari, ki prav tako sprožajo občutke sreče. Zato sem se za to prvenstvo odločila, da ne bom podlegla temu prepričanju. In nisem. Prihod na sever...prvo me je na letališču presenetila velika oglasna tabla s sliko Aksela Svindala – Heia (dajmo) Norvegen. Šofer me je hitro poučil, da Trondheim, kjer je letalo pristalo - Norveška in da je do Švedske še dobra ura vožnje z avtom. Skomignila sem z rameni in se nasmehnila, saj niti nisem vedela v kateri državi smo. Jasno, ko smo prišli na Švedsko, so bili transparenti v Aareju okrašeni s slikami švedskih junakov Anje Paerson, Pernille Wiberg, Stenmarka.

Naselili so nas v bližnjo vasico, oddaljeno od Aareja pet minut. Apartmaji, kjer smo bivale tekmovalke so bili simpatični, namenjeni sicer za šest oseb, vendar smo ga tri punce s potovalkami v popolnosti zapolnile. Razpakirala sem v pričakovanju dogodkov, ki čakajo v naslednjih dneh. Program tekem od začetka ni potekal po načrtu, saj je bilo vreme zelo slabo. Prve dni je celo deževalo, in organizatorji so imeli precej preglavic pri pripravi prog. Ampak tako kot vedno, je tudi tokrat na koncu posijal sonček in prvi treningi so se začeli. Še posebej sem uživala na smukaški proggi in ob skokih, ki so bili zelo dolgi. Vendar realna slika je nekako kazala, da nisem sposobna uvrstitve med deseterico, zato smukaške tekme nisem štartala. Stiskal je mraz, temperature so se spustile na -32 in to je velik šok za organizem. Takšnih nizkih temperatur nismo navajeni in stati na štartu v dresu, pod

katerim je le tanko smučarsko perilo, ni ravno prijetno - brrrr. Kljub temu me je vsakič grela misel, da bom kmalu nazaj v hiški in se vsaj malo pogrela. Sledila so tekmovanja, katerih sem se lotila z veliko dobre volje in pozitivnih misli. Preizkušnje v kombinaciji, superveleslalomu, veleslalomu ter slalomu sem opravila povprečno. Želje so bile glede na psihološko in fizično stanje previsoke, a kljub temu so bile svetle točke v samih odsekih voženj, ki »vlečejo« naprej in dajejo znak, da se lahko kosam z najboljšimi tekmovalkami. Ko nihaš v formi je verjetno pomembno, da stopiš korak nazaj, vendar na tako velikem tekmovanju težko ostaneš ravnodušen ob vsem tem. Po slabih nastopih je bilo na koncu razočaranje veliko. Sledila je le še tekma nacij, kjer je po nastopu superveleslalom Sloveniji kazalo še zelo dobro. Po tem, ko se je vse obrnilo na glavo v slalomu in smo iz cilja odšli praznih rok, je jasno, da zaključna ocena prvenstva ne more biti dobra. Ne glede na rezultate, se je bilo po dolgih in mrzlih dnevih prijetno vračati v apartma, kjer smo se počutile kot doma. Klima je bila super, pika na i je bila še savna, ki je obvezna oprema stanovanj na Švedskem. Večeri so minevali ob dobri glasbi, kartanju in gledanju filmov. Med samim prvenstvom smo se odzvale povabilu novinarjev RTV-ja, ki so želeli preizkusiti naše sposobnosti v bowlingu. Poražene smo odšle iz dvorane, vendar je bilo druženje prijetno in popestrilo dvajsetdnevno bivanje v Aareju. Poleg tega je tudi Rossignol priredil zabavo ob svoji 100 obletnici. Zbralo se je ogromno tekmovalcev, novinarjev, legend, sponzorjev in vseh ostalih, ki so kakorkoli povezani z Rossignolom. Skupaj smo nazdravili dolgoletnemu sodelovanju in vsem uspehom. Takšni trenutki razbijejo monotonost in vlivajo sproščenost, te razbremenijo in napolnijo z novo energijo. Posebej so pomembni v obdobju slabših rezultatov, ko se športniki zapiramo vase. Kasneje le ugotoviš, da je to del poti, ki jo moraš prehoditi in da zaradi tega nisi nič manj vreden, kot ostali.

### 19.2.2007 -

prihod domov... »Pogrešala bom Aare«, mi je šinilo v glavo, ko sem se še nad oblaki počasi približevala Sloveniji...